KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA YA HEP BERABER YA HİÇBİRİMİZ!

kamu emekçileri bülteni

Mayıs 2004 * Sayı 3* Fiyatı 500.000 TL

Kölelik yasaları pazarlık masasında değil direnişle püskürtülebilir...

1 Mayıs ruhuyla 28 Haziran'a hazırlanalım...

NATO Zirvesi'ne geçit vermeyelim!

Emperyalist barbarlığın dünya bekçisi ve kirli savaş aygıtı NATO 28 Haziran'da İstanbul'da toplanıyor. Irak'ta batağa saplanan ABD emperyalizmi, kirli savaş aygıtı NATO'yu harekete geçirme hazırlığında. Gün geçtikçe büyüyen Irak direnişi ABD emperyalizmine yeni bir Viatnam yaşatmaya doğru yol alıyor. Irak direnişi, müttefik güçlerde ve kukla Irak yönetiminde çatlaklar açmaya başladı. İspanya, Honduras ve Dominik Cumhuriyeti Irak'tan askerlerini çekeceğini, Avustralya, bu ülkelerin çekilmesi halinde asker yollamayacağını açıkladı. Nikaragua, görev süreleri dolan askerlerin yerine yenilerini göndermedi. Tayland, saldırıya uğramaları halinde birliklerini çekeceğini, Macaristan ise yurt dışına daha fazla asker göndermeyeceğini açıkladı. Tüm bu gelişmeler ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi (BOP)'nde ilk gedikleri açmış bulunuyor. Şimdi paçayı kurtarma çabasındaki ABD emperyalizmi, NATO'yu göreve çağırmaya hazırlanıyor.

Büyük Ortadoğu Projesi ve NATO

ABD'nin Bağdat'a girmesinin ve zaferini ilan etmesinin üzerinden bir yıl geçti. Oysa bu bir yıl, ABD'nin zafer sevincini kursağında bıraktı. Irak halkı direniş bayrağını yükselterek, çürümüş BASS rejiminin çöküşünün ABD'nin zaferinin güvencesi olamayacağını, modern savaş makinelerinin direnen halklar karşısında herhangi bir hükmünün bulunmadığını gösterdi. Yeni bir Viatnam yaşamaya başlayan ABD emperyalizmi, bugünlerde "Büyük Ortadoğu Projesi (BOP)" adı altında yeni bir projeyi masaya yatırmış bulunuyor. Başlangıçta Ortadoğu pastasını diğer emperyalist devletlerle paylaşmama tutumunda ısrar eden ABD emperyalizminin, Irak halkının direnişi karşısında süngüsü düşmüş bulunuyor. ABD bu proje ile Ortadoğu'nun yeniden şekillendirilmesinde ve pastanın paylaşılmasında Avrupa emperyalist devletlerini de sürece dahil etmeye, başta Türkiye olmak üzere bölgedeki işbirlikçi devletlerin önüne yeni görevler koymaya çalışıyor. 28 Haziran'da yapılacak NATO Zirvesi'nin gündemlerinden ilkini BOP, ikincisini Türkiye'nin ve bölge devletlerinin, ABD'nin yeni stratejisindeki rolleri ve üçüncüsünü ise kirli savaş aygıtı NATO'nun harekete geçirilmesi oluşturuyor.

NATO Zirvesi ve Türkiye

NATO Zirvesi'nin İstanbul'da toplanıyor olması, Ortadoğu halklarına yöneltilmiş bir tehdit anlamı taşıyor. Emperyalistler NATO Zirvesi ile Ortadoğu'nun halklarına, işçi ve emekçilerine kafa tutuyorlar. Zirvenin ülkemiz işçi ve emekçileri açısından ise daha özel bir anlamı bulunuyor. Çünkü bu zirvede 'stratejik ortak' Türkiye'nin önüne yeni görevler konulacak. Bu zirvede NATO'nun görevlendirilmesi ile birlikte işbirlikçi sermaye iktidarının "NATO şemsiyesi" şartı da gerçekleşmiş olacak. Böylece sermaye iktidarı, efendisi ABD için ordusunu Irak'a sürecek ve ülkenin NATO üssü haline getirilebilmesinin önü açılmış olacak. Her nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, NATO Zirvesi'nin ardından ülkemiz ABD'nin kirli savaşının bir parçası haline getirilecek.

1 Mayıs ruhuyla 28 Haziran'a hazırlanalım!

NATO Zirvesi ile ülkemiz topraklar emperyalistlerin savaş üssü haline getirilecek ve asker kıyafeti giydirilmiş gençlerimiz Irak batağına sürülecek.

Hedef tahtasına oturtulan Ortadoğu halklarıyla birlikte tüm işçi ve emekçilerdir. Üzerinde kanlı hesaplar yapılan, pazarlık masalarına sürülen bizim emeğimiz, ülkemiz ve geleceğimizdir. NATO Zirvesi bu kanlı hesaplar üzerinde şekillenmektedir. Emperyalistlerin hesaplarını boşa düşürmek, Irak, Filistin ve Ortadoğu halklarıyla dayanışmayı yükseltmek için 1 Mayıs ruhuyla 28 Haziran'da alanları dolduralım, NATO Zirvesi'ne geçit vermeyelim. "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarı ile alanları kuşatalım, direnen halkların yalnız olmadığını haykıralım.

Okurlarımıza...
Yazı, görüş ve önerileriniz için e-mail adresimiz:
kamuemekcileri@yahoo.com

Fiyatı: 500.000 TL * Sayı: 3 * Mayıs 2004 * Yayıncı: EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti. * Sahibi ve S. Y. İşl. M.: Gülcan CEYRAN * Baskı : Özdemir Matbaacılık/İSTANBUL
EKSEN Yayıncılık Büroları Merkez: Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd. (Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 534 32 39 Fax: 0 (212) 6356993 * Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22, Kartal İSTANBUL * Saadetdere Mah. Fırın Sok. No. 37/25 (Depo durağı) Esenyurt İSTANBUL * Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24 Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44 * 853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710 Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23 * Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78 * Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671 * Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad. Aydınlar Apt. No: 8/101 KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cüret etmek zoru başarmanın yarısıdır...

Grev eksenli militan bir mücadeleyi örgütlemek için görev başına!

Sosyalist Kamu Emekçileri, kamu reformunun gündeme geldiği günden bugüne, saldırılar karşısında grev eksenli bir mücadele programıyla çıkılması gerektiğine özel bir vurgu yapıyorlar. Çünkü işçi ve emekçilerin yüz yıllık kazanımlarının gaspı üzerinden şekillenen liberal saldırılar, sermaye düzeni açısından hayati bir zorunluluktur. Bu saldırılar kaynağını sermayenin en yaşamsal ihtiyacı olan pazar ihtiyacından almaktadır. '70'li yıllardan beri süregelen krizin aşılması herşeyden önce yeni pazarların açılmasına bağlıdır. Buradan sermaye iktidarının, protesto tarzındaki eylemler ve pazarlıklarla saldırılardan vazgeçirilemeyeceği çıkmaktadır. Bugüne kadarki özelleştirme deneyimleri bunu somut olarak kanıtlamaktadır. Sermaye iktidarı KİT'lerin özelleştirilmesinde önemli bir mesafe kazanmış, bunu da kendilerini protesto etmekle sınırlayan işçi sendikalarının uysal eylem tarzlarına borçlu olmuştur. Şimdi ise KESK bu aynı yoldan, protestolar ve pazarlıklar yolundan ilerlemektedir. Hiç şüphe yok ki, bu tutum kamu emekçilerini tarihinin en büyük yenilgisiyle başbaşa bırakacaktır. Peki Sosyalist Kamu Emekçileri'nin *"saldırıların püskürtülmesi için süresiz iş bırakma-grev hedefine bağlanmış bir mücadele"* önermesi ne kadar gerçekçidir? Bu eksende şekillenen imza kampanyası süresince birçok kamu emekçisinden bu önermenin gerçekçi olmadığı tepkisi alınmıştır. Bu emekçi dostlarımızın birbirinden farklı gerekçeleri bulunmaktadır.

Her eylemin temel sorunu önderlik sorunudur

Sosyalist Kamu Emekçileri'nin erken bir tarihte, daha yasa tasarıları gündemleşmeden 2003 yılının Eylül ayında hazırlayıp dağıttıkları broşür *"Kamu Yönetimi Reformu: Kapsamlı bir özelleştirme ve köleleştirme operasyonu-Genel Grev için hazırlanmalıyız"* başlığını taşıyordu. Eylül ayından bugüne tam sekiz ay geçti. Sosyalist Kamu Emekçileri bu sekiz ay boyunca "grev" talebini ısrarla savunmaktan, KESK yönetimi ve sendikalara hakim reformist önderlikler ise uzun aralıklarla sürdürülen protestocu eylemlerden ve pazarlıklardan vazgeçmedi. KESK Genel Sekreteri Mustafa Avcı bir yazısında 'marjinal sol' diye nitelendirdiği devrimci kamu emekçilerini *"ayağı yere basmayan talepler öne çıkarmak"*la suçluyordu. *(Emekçiler Forumu, Sayı 29)* Peki gerçeklik nedir? *"Kamu emekçileri duyarsız!"* İşte bu sözcük "grev" talebi karşısında, reformist solun çeşitli kesimleri tarafından dile getiriliyor. KESK'in yasak savma türünden düzenlediği eylemlere katılımın düşük olması ise bu sözün kanıtı olarak ileri sürülüyor. Bu, işçileri duyarsızlıkla suçlayan işçi sendikalarının tutumunun, bizim alanımıza uyarlanmış bir biçimi. Ama sorunu daha doğru bir yerden kurmak gerekiyor. Gerçeklik *'kamu emekçilerinin duyarsızlığı'*nda değil, reformist önderliğe karşı güvensizliğinde aranmalıdır. Sürecin başından itibaren saldırıları püskürtme eksenli bir tutum geliştirmeyen ve grev hedefini gündemine dahi almayan bir önderliğin geniş kamu emekçilerine güven vermesi de beklenemez. KESK'in basın açıklamaları ve mitingler gibi protestocu bir eylem çizgisini eksen alması, kamu emekçilerinde bu güvensizliği daha da büyütüyor ve umutların tükenmesine yol açıyor. M. Avcı aynı yazısında *"sınıf eksenli duruş ve mücadele, günümüz sorunlarına çözüm bulmakta yetersiz kalıyor"* dedikten sonra **'ayağı yere basan'** bir tutumla *"yapılması gereken; yasanın içine girip tartışmaktır"* diyerek KESK'in önüne pazarlığı koyuyor. Zaten KESK de bu tutum içerisine sürüklenmiş bulunuyor.

Her eylemin temel sorunu önderlik sorunudur. KESK'e ve bağlı sendikalara hakim reformist önderliğin 'saldırıları püskürtme ve grev' hedefi olmadığı gibi, bunu örgütleyecek irade ve niyeti de bulunmamaktadır. İradeden yoksundur, çünkü bu önderlik '90'lı yıllardan beri esen tasfiyeci rüzgarın ürünüdür ve siyasal cephede düzenin icazet alanına sığınmış bir tutumu temsil etmektedir. Niyetten yoksundur, çünkü bu önderlik saldırıları püskürtmeyi değil, masabaşı pazarlıkları ve bu pazarlıklara bağlanmış bir eylem çizgisini eksen almaktadır. Kimileri ise kamu reformundan 'demokratikleşme' beklentisi içerisindedir.

Grevin örgütlenmesi herşeyden önce buna cüret etmeyi ve güven veren bir çalışmayla kitleleri buna hazırlamayı gerektirir. Oysa daha başından beri "tek başımıza püskürtemeyiz" diyen, kamu reformunu 'demokratikleşme' olarak gören (bu anlamıyla kabul eden) bir önderliğin kitleleri böyle bir mücadeleye hazırlayamayacağı açık. Grevin örgütlenmesinin reformist KESK yönetiminden beklenmesi, grev talebini gerçekten 'ayakları yere basmayan bir talep' haline getirmekte, bu anlamıyla da "gerçekçi" olmamaktadır. Yani sorun kitlelerin duyarsızlığı değil, önderlik sorunudur.

Geniş emekçi kitlelerin greve hazırlanması ve devrimci önderlik sorunu

Saldırılar karşısında hak alıcı, fiili-meşru mücadele çizgisinden uzaklaşmış sendikalarımıza hakim durumdaki reformist anlayışlar, gelinen noktada pazarlıkçı bir tutuma savrulmuş bulunuyorlar. Bu durum öncü-devrimci kamu emekçilerinin önüne ikili bir görev çıkarmaktadır. Birincisi pazarlıkçı tutuma savrulan KESK bürokratlarının tabandan basınç altına alınması, ikincisi ise "saldırıların ancak grevle püskürtülebileceği" fikrinin geniş kitlelerin bilincine kazınması ve önderlik ihtiyacının karşılanmasıdır. Grev ancak bu ikili görevin üstesinden gelinebildiği koşullarda mümkün olacaktır. Bu ise sınıf kaygısı taşıyan öncü-devrimci kamu emekçilerinin yanyana gelmesi ile olanaklıdır. Sorunun ana halkası budur ve tüm çabalar burada yoğunlaşmalıdır.

İmzalar KESK MYK'na ulaştırıldı...

Sosyalist Kamu Emekçileri (SKE) tasfiye saldırısı karşısında KESK'in günü birlik, protestocu eylem anlayışını eleştiren, saldırıları püskürtmeyi hedef alan net ve hak alıcı bir mücadele programının oluşturulması ve tüm eylemliliklerin süresiz işbırakma hedefine bağlanmasını talep eden bir imza kampanyası başlatmışlardı.

Kampanya süresince toplanan 500'e yakın imza 3 Nisan günü KESK'e yapılan ziyaretle MYK'ya sunuldu. KESK Genel Sekreteri Mustafa Avcı ile yaklaşık bir saatlik bir görüşme yapan SKE temsilcileri, kamu emekçilerinin KESK'ten beklentilerini dile getirdiler, KESK'in protestocu eylem tarzının dışına çıkması ve hizmet üretiminden gelen gücün kullanımını esas alan bir mücadele çizgisi izlemesi gerektiğini ifade ettiler. Günü birlik ve arkası getirilmeyen protestocu eylem tarzının harekette kırılmaya yolaçtığını, dinamik unsurları umutsuzluğa sürüklediğini ifade eden SKE temsilcileri, saldırı yasalarının ancak genel grev hedefine bağlanmış bir mücadele programı ile püskürtülebileceğini belirttiler.

KESK Genel Sekreteri Mustafa Avcı ise yaptığı konuşmada retçi bir tutumun mevcut statükoyu savunma çizgisine düşüreceğini, aslolanın alternatif bir projeyle çıkabilmek olduğunu, retçi bir yaklaşımla karşısına geçtikleri 4688 sayılı yasa üzerinde şimdi değişiklikler yapma yönünde görüşmeler yapmak zorunda kaldıklarını ifade etti. Başarısızlıkla sonuçlanan 10-11 Aralık eylemlerinin hareketi moral olarak zayıflattığını dile getiren Avcı, 6 Mart mitinginin harekete yeni bir moral güç kazandırdığını ve Nisan ayı sonunda yapılacak Başkanlar Kurulu toplantısı ile Haziran ayının sonuna kadar sürdürülecek yeni bir mücadele programının oluşturulacağını ve imzaları KESK MYK'na taşıyacağını söyledi.

Evrensel gazetesi okurlarına, kamu emekçilerine ve kamuoyuna

Bilindiği gibi *Evrensel* gazetesi bir dönemdir ilan alma yönünde bir kampanya başlatmış bulunuyor. Seri ilanların kelimesi 500.000 TL, 14 punto başlık ise 1.000.000 TL, üstelik de 1 yayın ilan verene 1 yayın ilan da bedava. Kuşkusuz *Evrensel*'in ilan kampanyasına diyeceğimiz bir şey yok. Ancak *Evrensel* gazetesi, özel hastanelere, esnaflara, kuaförlere, emlak sahiplerine ve bilumum ticaret erbabına tanıdığı ilan hakkını, kamu emekçilerine tanımamıştır.

KESK MYK'na dönük hazırlanan, KESK'in saldırılar karşısındaki portestocu-beklemeci tarzını eleştiren, saldırıların püskürtülebilmesi için grev hedefine bağlanmış hak alıcı bir mücadele çizgisinin izlenmesi gerektiğini dile getiren ve KESK MYK'yı göreve çağıran, 500'ye yakın kamu emekçisinin imzasını taşıyan imza metinleri Sosyalist Kamu Emekçileri temsilcileri tarafından KESK MYK'ya sunulmuştu. Sosyalist Kamu Emekçileri, toplanan imzaları KESK MYK'ya sunmalarının ardından ise, imza metnini ve imza atan kamu emekçilerinin isimlerini yayınlatmak üzere *Evrensel* gazetesine başvuruda bulundular. Ne var ki *Evrensel* gazetesi, ilanın yayınlanma gününden birkaç gün önce telefonla *'ilanı yayınlayamayacaklarını'* bildirmiş, ***"gelin paranızı alın"*** demiştir. ***"Neden yayınlamıyorsunuz, yer ayıramadığınız için mi?"*** sorusuna ise ***"uygun görülmedi"*** diye cevap vermiştir. Birçok *Evrensel* okuru kamu emekçisinin de imzasının bulunduğu metni yayınlamayan *Evrensel* gazetesi, bu tutumuyla tüccarlara tanımış olduğu ilan hakkını 500 kamu emekçisine yasaklamıştır. *Evrensel*'in bu yasakçı tutumunu kınıyor, bu tutumu ilgili gazetenin okurlarına ve kamu emekçilerine duyurmayı bir görev sayıyoruz.

Evrensel gazetesinin söz konusu imza metnini yayınlamamasının gerisinde bir takım dar siyasi kaygılar bulunmaktadır. Nihayetinde söz konusu metin KESK MYK'ya yöneltilmişti ve KESK MYK'da *Evrensel*'in çizgisi de temsil edilmekteydi. Diğer yandan MYK'da bulunan anlayışlar siyasal cephede de ortaklaşmış durumdaydılar. Anlaşılan o ki, KESK'in protestocu-icazetçi-uzlaşmacı çizgisine karşı kamu emekçilerinden yükselen tepki *Evrensel*'i de rahatsız etmektedir. Bu tutum *Evrensel*'in, giderek kamu emekçilerinin geniş bir kesimi tarafından dile getirilmeye başlanan KESK'in bürokratik-icazetçi-protestocu tarzına herhangi bir itirazının bulunmadığının ya da bu yöndeki söylemlerinin herhangi bir samimiyet taşımadığının kanıtı durumundadır. *Evrensel*'in yayınlamadığı imza metni ve elimize ulaşan imzaları Kamu Emekçileri Bülteni'nin bu sayısında yayınlanmaktadır.

Sosyalist Kamu Emekçileri

KESK Merkez Yürütme Kurulu'na

Tarihimizin en kapsamlı saldırı dalgasıyla yüz yüze bulunuyoruz. "Kamu yönetimi reformu" adı altında kamu hizmetleri tasfiye edilip piyasaya açılacak, iş güvencemiz kaldırılacak, sendikal çalışmanın önüne yeni engeller konulacak. Buna karşın sendikal mücadelemiz son 13 yıllık tarihinin en geri noktasında. Böyle bir tablo içerisinde güç dengesini lehimize çevirebilmek için gerekli adımların atılması acil ve zorunludur.

Bunu başarabilmenin yolu sendikal mücadelemizi sahte sendika yasasının kıskacından kurtarmak ve saldırı programını göğüsleyecek bir mücadele programı oluşturmaktır. Ancak sendikal yönetimlere hakim anlayış, böyle bir irade ve tutumu göstermekten yoksundur. Kapsamı ve sonuçları ortada bulunan saldırı programı bir ölçüde kabullenilmekte, mücadele adına günü birlik, yasak savma türünden eylemler düzenlenmektedir. Böyle bir sendikal "mücadele" anlayışının mevcut durumu tersine çevirmesine imkan yoktur. Sonuç bir kez daha iflas ve yenilgi olacaktır.

Emeğimize ve geçmişte büyük bedellerle yaratılmış değerlerimize yönelik bu kapsamlı saldırı karşısında yönetimin takındığı ikircikli ve kabullenir tavrı reddediyoruz. Biz aşağıda imzası bulunanlar olarak emeğimize ve sendikalarımıza sahip çıktığımızı ilan ediyor ve yönetimin de derhal aşağıda maddeler halinde sıraladığımız tedbirleri almak üzere harekete geçmesini istiyoruz.

1- "Kamu Yönetimi Reformu" şu ya da bu şekilde kabul edilemez kapsamda politik bir saldırı programıdır. Bu saldırı, tartışma ve pazarlık konusu yapılamaz, toptan reddedilmelidir.

Bu sadece ekonomik-sosyal-sendikal hak ve çıkarlarımızın gereği değil topluma karşı sorumluluğumuzun da bir gereğidir.

2- Saldırır programının siyasal-sınıfsal ve uluslararası niteliği ve son iki yıllık sendikal mücadelemizin de ayrıca doğruladığı gibi saldırı programına karşı mücadele sahte sendika yasasının dar labirentleri değil, sınıf mücadelesinin katı gerçekleri baz alınarak örgütlenmelidir. Bunun için saldırıyı püskürtmeyi hedef alan net ve hak alıcı bir mücadele programı oluşturularak kamuoyuna açıklanmalıdır.

3- Saldırıyı püskürtmenin yolunun üretimden/hizmetten gelen gücün kullanımı olduğu bilinciyle, "reform paketi" meclis genel kuruluna geldiğinde uygulanmak üzere (ancak meclise endeksli değil), yasa geri çekilinceye kadar devam edecek biçimde derhal "süresiz iş bırakma-GREV" kararı alınmalıdır. Bugünden böyle bir kararın alınması hem sermayeye karşı kararlılığımızın gösterilmesi anlamına gelecek, hem de sendika yönetimlerine ve mücadeleye güvensizleşmiş kitle üzerinde uyarıcı olacaktır.

4- Süresiz bir iş bırakma hedefine bağlı ancak saldırı yasalarının mecliste kabul edilip edilmemesinden bağımsız olarak, işyerlerinden başlayarak sistematik ve yoğun bir hazırlık kampanyası örgütlenmelidir. Ancak hükümetin saldırı programını kısa sürede meclis genel kuruluna getireceği göz önüne alındığında, bu hazırlığın eylem yönü ön plana çıkarılarak ele alınması bir zorunluluktur. Hedeflerimiz ve mücadele programımız konusunda tam bir netlikle birlikte, mevcut tüm yetersizliklerimizi mücadele içerisinde aşmayı ve mevzilerimizi oluşturmayı planlamalıyız. Dolayısıyla yönetimin kararlılığı ve ciddiyeti her zamankinden daha beliryecidir.

5- Bu ilkeler ışığında KESK MYK'ya şu çağrıyı yapıyoruz: Yaz grev hedefli bir mücadele programını uygulamak üzere görev başına, ya da kapı dışına!

Ankara, İzmir, Sivas, Adana, İstanbul, Kocaeli, Gebze, Kayseri, Kastamonu sendika şubelerinden imzacılar...

Eğitim-Sen şubeleri: Ömer Şimşek, Erdal Karabulut, Mehmet Coşkun, Turhan Atmış, Hüseyin Aslan, Ramazan Akköse, Gazi Mavruk, Halil Keleş, Hüseyin Erenler, Vahdi Tekin, Hasan Yücel, Abdullah Güler, C. Ülker Yel, İ. Şimşek, Rahmi Bulut, Nilgün Erçil, Fatma Yaprak, Hasan Sert, Ali Gel, Mehmet Parmakoğlu, Hikmet Bünyamin Keleş, Cumali Duman, Hakkı Yıldırım, Bayram Can, Halil Çiftçi, Hüseyin Kurt, A. Rıza Kılıç , A. Çelik, Recep Tekin, Sibel Tekin, Durdu Kurt, Sami İdaye, Gül İdaye, Melike Öztürk, Halit Turan, Ömer Şimşek, Erdal Karabulut, Mehmet Coşkun, Hasan Yanmış, Salih Bertan, Sema Cede, Ramazan Yılmaz, Oğuzhan Direk, Ecevit Çoban, Selma Çetinkaya, M. Küçük, Işılay Demirtaş, Mustafa Başkesen, Buket Gürel, Önder Çakmakçı, Gazi Gayret, Osman Önür, Hüseyin Ali Sarı, Koray Mede, Handan Çağrı, Filiz Büyük, Z. Karataş, S. Durmuş, Bilal Kayhan, Osman Çaybaş, Bülent Evcimen, Osman Çakmak, Aynur Boyraz, Hatice Yenan, Kemal Ünsal, Kemâl Koçham, Bedriye Koçham, Uygar Koyuncu, Cihan Duman, Hüseyin Tölköz, Ahmet Bayazıt, Ali Haydar Ekici, Özgür Comba, Devrim Çabış, Sezgin Kurukan, Doğan Çolak, Halil Çiftçi, Temel Türkel, İlhan Kurumuş, İlkay Kurumuş, H. Toraman, E. Kiser, Hüseyin Özdemir, Ferhat Barbaner, Zeki Kütük, Naime Öklü, Mehmet Kanat, M. Münip Utandı, Tamer Şimşek, Hakan Altun, Dursun Ünal, Füsun Başer, Fikri Çelik, Alişen Uzunhasan, Erdal Dede, Umut Eraslan, Mahir Özkan, Yusuf Yalçın, Murat Sezgin, Atilla Yurdakul, Nursel Turan, Hülya Demirpehlivan, Aynur Işıcı, Hüseyin Temel. Merdan Engin, Sümer Doğu, Neslihan Akyıldız, Turabi Güzel, Haydar Yıldırım. Ufuk Kaymak, Ümit Halıcı, Efkân Arslan, Bülent ....., Ergin Dikme, Eylem Yalçın, Gafur Yaman, Günel Nurcan Gürel, Yüksel Poyraz, Aysun Aldemir, Murat Sakallı, Ali Korkut, Ali Akkaya, Mahmut Yıldız, Yusuf Metin, Veli Şahin, Ayhan Kılıç, U. Atmaca, Nilgün Bozan, Uğur Bozan, Berna Yılmaz. Mehmet Andiçi, Kahraman Akyol, Pervin Tunçelli, Muhittin Kendim, Mehmet Ispelik, Salih Gök, Ali Mutlu, Fatma Ünsal, Sevim Doğan, Alpay Dede, Hasan Yoldaş, İsmail Hardal, Güven Aydın, Adil Taşatan, İ. Şahin Ağaoğlu, Aşkın Haskaya, Metin Kılıç, Nilüfer Aksu, Şükrü Ağ...., Murat Yalçın, Varol Özdemir, Nezihe Aytaç, Arzu Demirbaş, Şenay Şahintürk, Yasemin Kaya, Ali Hasan Mertoğlu, Burhan Civelek, Bülent Acar, Bülent Korkut, Cevahir Özdoğan, Murat İnan, Rauf Köse, Erkan Karataş, Çiğdem Doğruel, Aliye Karataş, Cebrail Özer, Özgür Güler, Mehmet Çetin, İlahi Türk, Sedat Özer, Ergün Kurşun, Turan Gümüş, Yavuz Gümüşkaya, Gülabi Karaca, Aliye Korkmaz, Ahmet Ekber, Ali Karataş, Cem Karayel, E. Ali Mollaoğlu, Haldun Özkan, Ayla Karaez, Zeki Doğan, Boran Kutlu, Füsun Demirtaş, Y. Akkılıç, Aydın Ağlamaz, Nakip Haşimoğlu, Bülent Göktaş, İrfan Güneş, Erdal Sevgül, Ali Demirkan, Mesut Mahmutoğulları, Leyla Özhan, İsmail Tağıt, Aziz Akpınar, Sevcan Başboğa, Hüseyin Toksöz, Mehmet Parmakoğlu, Hikmet Bünyamin Keneş, Bayram Cam, Semih Tatuoğlu, Ali Gül, Muhammet Gelmez, Erkan Yılmaz

SES şubeleri: Esin Yılmaz, Şükrü Mutlu, Adnan Vural, Zeynep Şenel, Ali Ayaz, M. Sami Bulut, Ali Tarak, Hasan Yılmaz, Ahmet Can, Barış Sönmez, Gülten Üstün, Doğan Ünsal, S. Güneş Ünsal, Nihal Ünsal, Ufuk Ünsal, Sibel Erbaş, Oktay Erbaş, Rabia Dinç, Behzat Aslan, Erman Kaya, Deniz Esendeniz, Gülizar Yıldırım, Halil Gültekin, Erhan Yurtsuz, Hüseyin Akyüz, Cihat Karademir, İbrahim Polat, Mehmet Erkılıç, Zekeriya Çakır, Nazif Güden, Sinan Gümmüş, Mehmet Şahin, Ertuğrul Yıldırım, Gülizar Yıldırım, Halil Gültekin, Erhan Yurtsuz, Hüseyin Akyüz, Cihat Karademir, İbrahim Polat, Mehmet Erkılıç, Zekeriya Çakır, Nazif Güden, Mehmet Şahin, Ertuğrul Yıldırım, Şaziye Uysal, Fethi Tankıran, Selma Aslan, Sabiha Ercan, Songül Akdağ, Zercan Mitra Akbaba, Gülten Öznur, Elif Boci, Hakan Baltacı, Halil Çoprak, Saadet Pehlivan, Akife Aktaş, Songül Karakurt, Özlem Toker, Gülistan Kasap, Reyhan Kılıç, Nursel Elçi, Handan Mısıroğlu, Yasemin Gökçe, Figen Patakül, Özlem Karaman, Kadir Güven, Zeynep Kılıç, Gülcan İlter, Fethi Tankıran, Selma Aslan, Sabiha Ercan, Yüksel Doğan, Melek Yıldırım, Ümmü Şenol, Burcu Usta, Ferda İnce, Özcan, Hatice Cavıldak, Manolya Yılmaz, Emine Temel, Demet Kılıç, Nuray Koçak, Hatice Turgut, Gülsüm Harmancı, Fatma Gürbüz, Sakine Duruş, Nermin Koca, Sibel Özsoy, Yenigül Kızılateş, Filiz Kantarcı, Hüseyin Çoban, Selami Doğan, Oya Bozan, Gülay Akkoç, Fatma Dündar, Derya Ekim, Tuncay Genç Gönül Abhak, Muammer Uyar, İbrahim Sekü, Hüseyin Kılıç, Nevruz Polat, Şinasi Dursun, Çiğdem Mesnal, Emine Koç

BES şubeleri: Coşkun Ünal, Eşkin Özdemir, Tuncay Özdemir, Ali Ekber Çelik, Zöhre Keleş, Cemil Kesgin, Sunay Turgut, Cevdet Kırmızıgül, Mustafa Sert, Mürüvet Saltık, Sevil Yılmaz, Veli Çelik, Kenan Yağbasan, Ali Dündar, Mustafa Akbulut, Hasan Açıkgöz, Engin Tanrıverdi, Zafer Aslan, Ercan Saraldı, Doğan Akın, Oktay Eser, Adnan Gökmen, Ahsen Yılmaz, H. Erdinç Kahraman, Necdet Bekçi, Neriman Demirtaş, Atlan Işık, Namık Barat, Ercan Erdoğan, Halife Aydoğan, Sunay Tugay, Şükran Yüksel, Zafer Turak, Gül Koçhan, Serpil Toksoy, Kamuran Emir, Yıldız Çakmak, Mine Sertel, Şeniz Bahtiyaroğlu, Merfin Bahtiyaroğlu, Mustafa Karataş, Fadim Düzgün, Erdem Toraman, Atilla Koray, Alptekin Yazıcı, Hasan Elma, Ata Sakarya, Zahir Yiğit, Osman Pelit, M. Nezih Aydın, Şerafettin Ovarun, Serpil İnceefe, Necdet Bekçi, R. Yıldırım Ünal, Zeynep Güngör, Güler Küpeli, Çiğdem Ulutaş, Birgen Sağkal, Nevreste Zaman, Akgün Bozkurt, Menekşe Er, Günsel Alparslan, Filiz Baş, Meral Karakuş, Perihan Altuntaş, Fadime Aygün, Tuna Kaya, Gönül Saygılı, Gönül Sağlam, Salim Yamak. Nezihe Yazar, Sibel Güçlü Bilici, Erkut Yüce, Yücel Gülergül, Yusuf Arıcı, Adil Başara, Hıdır Gencer, Esma Gezgen, Kadriye Yıldız, Sait Kaya, Hasan Bulut, Cemal Yıldırım, Sevim Yıldırım, Aydın Ceylan, Sevil Ceylan, Zekiye Akyürek, Perihan Demirel, Fatma Mert, Mustafa Olcar, Osman Köstekli, Naile Üsta, Metin Işık, Tuncay Gercez, Hasan Coşkun, Erol Kaya, Kasım Turan, Nuray Demirtaş, Vahap Fırat, İsmail İleri, Muzaffer Olgar, Süreyya Güçlü, Ali Rıza Arın, Ayhan Turlıcı, Mehmet Çakır, Cemal Aran, Kader Duman, Barış Akkurt, Bülent Sarıgöl, Senem Arsak, Zekiye Sancak, Nedim Kanoğlu, Ayfer Uygöl, Hakkı Meriç, Mercan Meriç, Dursun Çalımuk, Bünyamin ..., Düzgün Aşkın, Devrim Serinkan, Halil Koyu, Hüseyin Işıkırık, Cenk Büyükyıldız, Necati Kurt, Halil Sözen, Nevin Kaplan, Funda Gökselen, Birol Küçükselim, İ. M. Kaya, Murtaza Şerife Sağlamöz, Nalan Çivici, Makbule Özuygun, Yıldız Yakut, Görsel Avcı, Hüseyin Dal, Elif Dölek, Kazım Doğan, Yılmaz Yolğı, Taylan Özgür Tekmil, Nuriye Aydemir, Ali Haydar Soysüren, Özlem Kılıçaslan, Nur Yermez, Kıyasettin Aslan, K. Güner Yavuz

Tarım Orkam-Sen şubeleri: Koray Ateş, Naci Uzun, Ahmet Özdemir, İsmail Azar, İlhan Akdoğan, Supü Aslan, Serhat Yağcı ...

Enerji Yapı Yol-Sen: Fikret Çolakoğulları, İsmail Karadağ, Ali Yıldız

Haber-Sen şubeleri: Fatma Yüzbaşıoğlu, Aksaray Şube, Ergin Halat, Kadir Baydemir, Zöhre Tetik

Yapı Yol-Sen: Özgür Yılmaz

"Kamu Reformu", sendik

Kamu Yönetimi Temel Kanunu Tasarısı meclisten büyük ölçüde geçmiş bulunuyor. Tasarının kalan geçici maddelerinin görüşülmesi AKP hükümeti tarafından ince bir manevrayla seçim sonrasına bırakıldı. AKP hükümeti bu manevra ile, sendikaları da bu sürece ortak etme ve böylece sendika bürokratları üzerinden hareketin bölünmesinin önünü açma amacı güdüyordu. Nihayetinde ***"diyalogculuk"*** sendikaların yumuşak karnını oluşturuyordu. Bu hedefe yönelmiş bir manevranın sendikalar nezdinde karşılık bulmaması olanaklı değildi, öyle de oldu. Hükümetin diyalog çağrısına önce Hak-İş ve Türk-İş olumlu yanıt verdiler ve Türk-İş 6 Mart eyleminden çekildiğini açıkladı. Sonrasında Türk-İş eyleme katılacağını açıklasa da 6 Mart eyleminde, tasfiye saldırısıyla yüz yüze bulunan Yol-İş ve özelleştirmelerle karşı karşıya bulunan bazı sendikalar dışında Türk-İş tabanından kimsecikler yoktu. Katılımcıların yarısını Yol-İş üyelerinin oluşturması ise Türk-İş'in çağrısından değil, tasfiye saldırısının ilk muhatabı durumunda bulunan Karayolları ve Köy Hizmetleri işçilerinin duyarlılıklarından ileri geliyordu. Öyle ki, Türk-İş yönetiminden eyleme katılan olmadığı gibi, Genel Başkan Salih Kılıç da eylemde bulunmuyordu. KESK bürokratları ise hükümetin **"eylemleri bırakın"** çağrısını manevra olarak nitelendiriyor ve *'oyuna gelmeyeceklerini'* ileri sürüyorlardı. Fakat KESK bürokratları da en az Türk-İş bürokratları kadar, hükümetin "diyalog masası"nda bulunmayı arzuluyorlardı. Ancak KESK'in tabanı hala yeterince uysallaştırılamadığı gibi, hakim reformist anlayışlar 6 Mart'ı yerel seçimlere dolgu malzemesi yapma arzusu içindeydiler. Bu iki etken KESK'in eylemi iptal edebilmesinin olanaklarını ortadan kaldırıyordu. Hem 6 Mart'a katılmış olmak, hükümetle girilecek pazarlıklara da engel değildi. Öyle ki, ***"reforma evet, tuzağa hayır"*** söylemi, zaten sendikalar cephesinden hükümete yapılmış bir çağrı anlamına geliyordu. Sonrasında yaşanan gelişmeler söylediklerimizi tümüyle kanıtlamaktadır. 6 Mart sonrasında sağlık emekçilerinin iki günlük grevine seyirci kalındığı gibi, üzerinden iki ay geçmesine karşın yeni bir mücadele süreci de örülmedi. Dahası Emek Platformu şemsiyesi altında bu diyaloğa da girilmiş bulunuluyor. Basına yansıdığı kadarıyla Emek Platformu, yasa tasarısının 19 maddesinde değişiklikler öneriyor ve bu "alternatif taslak" diye sunuluyor. Bu önerilerde ise kamu hizmet kurumlarının yerel yönetimlere devredilmesine karşı çıkılmadığı gibi, iş güvencesi, kamu hizmetlerinin ücretsiz olması, ücret ve sosyal hakların toplu sözleşme yoluyla belirlenmesi gibi temel istemlere de yer verilmiyor. Bu değişiklik önerileri randevu istenen Başbakan Yardımcısı Mehmet Ali Şahin ile yapılan görüşmelerin ardından, hükümetle yapılacak pazarlıkların zemini halini alacak. Yani saldırı yasaları karşısında bir kez daha "ölümü gösterip, sıtmaya razı etme" politikası izlenerek, işçi ve emekçiler tarihin bu en kapsamlı saldırısıyla yüz yüze bırakılacaklar.

Sahte bir ikilem; yenilikçilik ve statükoculuk

KESK bürokratları daha tasfiye saldırısının gündeme geldiği günlerde *"KESK bu saldırıları tek başına püskürtemez"* söylemine sarılarak bugünkü pazarlıkçı tutumun zeminini döşemeye başlamışlardı. Bu söylem Türk-İş, Hak-İş, Kamu-Sen gibi sendikalar ile yan yana gelmenin meşru dayanağı haline getirilmiş, fakat KESK bu yan yana gelişte tetikleyici bir rolü üstlenmek yerine, diğer sendikaların geri tutumlarını kendi tutumuna dayanak yapan bir noktada bulunmuştur. "Tek başımıza

alar ve KESK'in tutumu

püskürtemeyiz"in güncel karşılığı, işçi sendikalarının geri platformlarına ve uzlaşmacı çizgilerine yedeklenmek olmuştur. Yasalar birer birer geçtikten sonra ise KESK bürokratları, kamu emekçilerinin karşısına çıkıp *"işçi sendikaları ve diğer memur sendikalarının KESK'i yalnız bıraktıklarını"* söyleyip kendilerini aklama yoluna gideceklerdir. İki milyon kamu emekçisinin *'saldırıları tek başına püskürtemeyeceği'* doğru olmadığı gibi, kamu emekçileri harekete geçirilmeden diğer işçi ve yoksul halk kesimlerinin desteğini kazanmak, bu anlamıyla birleşik bir karşı koyuşu örgütlemek de olanaklı değildir. Çünkü diğer konfederasyonların 'saldırıları püskürtme' gibi bir derdi olmadığı gibi, yeni iş yasasının çıkışında da görüldüğü gibi sermayenin en büyük yardımcıları durumundadırlar. Oysa KESK, milyonlarca kamu emekçisini saldırılar karşısında harekete geçirme tutumu içerisine girmemiş, işçi sendikalarının başına çöreklenmiş bürokratlarla "uzlaşma" çabasını elden bırakmamıştır. *Emekçiler Forumu* dergisinde yazısı yayınlanan KESK Genel Sekreteri Mustafa Avcı, bu konuda şunları itiraf ediyor : "*Bununla birlikte emek örgütlerindeki kastlaşmış sendikal bürokrasi ve yönetim anlayışı, -KESK'i bir parça dışında tutarsak- emek adına oldukça uzlaşmacı bir tutum öne çıkarmıştır. Aynı anlayışların, mücadeleyi parçalı durumda tutmak için özel çaba içinde oldukları yetmiyormuş gibi, KESK'in birlikte mücadele çağrılarına 'evet' dediklerinde de hedeflerine **KESK'i 'ehlileştirmeyi' koyduklarını gizleme gereği bile duymamışlardır.**"* M. Avcı burada bir doğruya işaret etmekle birlikte, bunu eksik bırakmaktadır. Ortada yalnızca ehlileştirme çabası içerisinde olanlar değil, tam da bu çabayı besleyecek bir tarzda 'ehlileştiklerini kanıtlama çabası' içerisinde bulunan bir KESK yönetimi bulunuyor. Bu ehlileşme ise M. Avcı gibi düşünenlerin baş aktörlüğünde yürütülüyor. Nihayetinde M. Avcı'nın *Emekçiler Forumu* dergisinin Mart sayısında yayınlanan bu yazısı ***"cepheden ret değil, alternatif çözüm gerekli"*** başlığını taşıyor. Fakat M. Avcı'yı ve kamu reformunun yerel yönetim ayağına destek veren Yurtsever Emekçiler'i diğerlerinden ayıran bir fark var: M.Avcı ve Yurtsever Emekçiler tutumlarını dobra dobra savunurken, diğerleri suskun kalmayı ve gerçek konumlarını gizlemeyi bir alışkanlık haline getirmiş bulunuyorlar. KESK Genel Başkanı Sami Evren, şu sıralar bir gazetenin köşe yazarlığı mertebesine atlamış bulunuyor. Öyle ki, bu gazetede KESK başkanı sıfatıyla değil, Sami Evren olarak yazıyor ve haliyle de, kamu emekçileri hareketinin ihtiyaçları ve KESK'in alması gereken tutum yazılarının konusu olmuyor.

Mustafa Avcı söz konusu yazısında kamu reformu karşısında cepheden reddeden bir tutum içerisinde olmayı ***'statükoculuk'*** olarak nitelendiriyor ve *"yapılması gereken; yasanın içine girip tartışmaktır"* diyerek hükümetle yapılacak pazarlığı temel bir tutum haline getiriyor. "Marjinal sol gruplar" diye nitelendirdiği devrimci anlayışları *"ayağı yere basmayan talepler öne çıkarmak"*la itham eden Avcı, üstü kapalı bir şekilde 'retçi' tutumu savunanları '**bilinçli ya da bilinçsiz uluslar arası sermaye ve yerel işbirlikçileri adına konumlanmış kadrolar**' olarak nitelendiriyor. Ardından ise *"Bu, bir anlayıştır ve aynı anlayış iktidar değilse de, KESK'in içinde de mevcuttur"* diyerek KESK'in cepheden reddeden bir tutum içerisinde olmadığını da itiraf etmiş oluyor. *"Aynı şekilde ve yine KESK içinde, doğru diyalog ve seviyeli bir tartışmayla ikna edilebilir durumu olan çoğunluklu bir kesimin de farkında olmadan"* iktidarda olmayan bu retçi anlayışa destek sunduğunu söyleyen Avcı, *'makul çoğunluk durumunda olan bu kesimler üzerinde çalışmak görevdir'* diyerek, KESK'in yönetici kadrolarının ardından, saldırılar karşısında cepheden bir tutum alınması gerektiğini düşünen kamu emekçilerini de ehlileştirmeye soyunuyor.

KESK yönetiminde yasayı olumlayan yaklaşım yasanın sınırlı da olsa merkezi idare lehine yerel yönetimlerin yetkilerini arttıracağı gerekçesiyle

demokratikleşme yönünde olumlu olduğu savını ileri sürmekte, buradan hareketle yasanın toptan reddedilemeyeceği tutumunu geliştirmektedir. Oysa oluşturulan platformda yer alan Türk-iş ve burjuva Kemalist örgütler ise tersinden tam da buradan hareketle, merkezi idarenin otoritesinin, yani üniter devlet yapısının zayıflayacağı gerekçesiyle yasaya karşı çıkmaktadırlar. "Reforma evet, tuzağa hayır" diyenler işte böylesine ciddiyetsiz ve ilkesizce bir birliktelik içerisine girmektedirler. Birinin 'demokratikleşmenin adımı' olarak gördüğü bir şeyi, diğeri 'üniter devletin parçalanması' olarak görmekte, ama yine de bu ayrı konumlar M. Avcı'nın dediği gibi *"karşı çıkma temeli üzerinde mücadele birliği"*nde buluşabilmektedirler. Söylenmesi gerekir ki, 'tasfiye saldırısının gerçek amaçlarını gizlemek' bu karşıt görünen konumları birleştiren harç durumundadır.

Yasa ne yerel idareler lehine merkezi idarenin otoritesini zayıflatmakta, ne de üniter devlet yapısında herhangi bir zayıflamaya yol açmakta. Yasa ile yerel yönetimlere bırakılan yetki, sadece ticarileştirilen kamu hizmet alanlarının yönetimi ile sınırlıdır. Kamu hizmet kurumları bu yasayla birlikte belediye ve yerel sermaye örgütlerinin denetimine bırakılarak ve kâr mekanizmasına bağlanarak özelleştirilmektedir. Böylelikle daha önce merkezi bütçeden ayrılan sınırlı kaynaklarla idare edilen bu kurumlar bundan böyle ürettikleri hizmeti satarak kâr sağlayan işletmeler haline getirilecektir. Tümüyle sermayenin çıkarları uğruna yapılan bu düzenlemeyle yerel yönetimler basit bir aracı role soyundurulmaktadır. Bununla birlikte merkezi idarenin bu kurumlar üzerindeki denetim yetkisi güçlendirilerek korunmaktadır. Diğer taraftan merkezi iktidar, kamu hizmetlerini karşılıksız sağlama yükünden kurtularak çıplak bir zor aygıtı olarak yetkinleştirilmektedir. Çünkü yetki devri, kamu hizmeti üreten kurumları elinde tutan bakanlıklarla sınırlanmış, içişleri, dışişleri, savunma ve maliye gibi gerçek güç ve baskı araçlarını tutan bakanlıklar yetki devrinin dışında bırakılmıştır. Dahası saldırı programı gerekçelendirilirken kullanılan argümanların başında, *"devletin asli işlevlerine dönmesi"* gelmektedir.

Saldırı yasalarının gerçek amaçları ve anlamı bu kadar açıkken, her iki anlayış da bunu gizlemeye çalışmaktadır. M. Avcı ve şürekası ise saldırı yasalarına cepheden karşı duranları **'statükocu'** olarak nitelemektedir. Oysa gerçekte emperyalist-liberal saldırılar karşısında duranlar, işçi ve emekçilerin hak ve kazanımlarını koruma tutumu içerisinde olanlar değil, düzenin ve devletin yeniden yapılandırma operasyonu içerisinde kendilerine bir 'statü' arayanlar statükocudurlar. Devrimci kamu emekçileri bugüne kadar mevcut statükoyu ve devleti savunan bir noktada durmadıkları gibi, mevcudu reddetme adına emperyalizmin plan ve liberal saldırılarının, bu anlamıyla da emperyalizmin yeni bir 'statüko' oluşturma projesinin içerisinde kendilerine yer aramadılar. Bilinmelidir ki, liberal saldırıların cepheden karşısına geçmek 'statükoculuk' olmadığı gibi, sermayenin uluslar arası saldırılarından 'demokratikleşme' beklemek de 'yenilikçilik' değildir.

Öncü ve devrimci kamu emekçileri ihanete geçit vermemelidirler

KESK bürokratları tasfiye saldırısı karşısında, saldırıları püskürtecek bir mücadeleyi örgütleme iradesinden yoksun oldukları gibi, böyle bir niyet de taşımamaktadırlar. Daha yolun başında dile getirilen "tek başımıza püskürtemeyiz" tutumu bugün en az zararla sıyrılma adına "reforma evet" maskesi altında hükümetle pazarlık yapma çizgisine evrilmiştir. Fakat KESK bürokratları bu tutumlarını gizleme çabası içerisindedirler ve tüm eylem planları buna hizmet etmekte, hak alıcı, hizmet üretiminden gelen gücün kullanılmasına dayanan militan bir mücadele yolu değil, emekçileri yorup umutsuzluğa sevkeden protestocu bir tarz izlenmektedir. Ocak ayında 4688 sayılı sahte sendika yasasının değiştirilmesi üzerinden hükümetle başlatılan pazarlıkların bugün hangi aşamada olduğu üyelerden gizlenmekte, 'toplu sözleşme ve grev' istemi mücadelenin konusu olmaktan çıkartılıp, bu pazarlıklara indirgenmektedir. Aynı şekilde kamu reformu karşısında da pazarlıkçı-uzlaşmacı bir tutum sergilenmekte, işçi sendikalarının sınıf işbirlikçisi tutumuna kayılarak hızla 'ihanetçi' bir konuma kanat açılmaktadır.

KESK'de "iktidar" olan anlayışlar siyasal platformda, sosyal demokratlarla kol kola hızla düzenin icazet alanına savrulurken, sendikal planda da emekçilerin gerçek çıkar ve taleplerinden kopmakta, sınıf uzlaşmacılığını esas alan "çağdaş sendikacılık" kulvarına koşmaktadırlar. Yaşadığımız günler 4688 sayılı yasanın çıkışından bu yana çok suların aktığının, fiili meşru mücadele zemininin terk edilerek sınıf uzlaşmacılığının bir çizgi haline geldiğinin somut kanıtları durumundadır. Reformist anlayışların ve KESK yönetiminin, sınıf işbirliğinde daha ne kadar ileri gidebileceklerini önümüzdeki günler gösterecektir.

İşte böyle bir anlayışa sahip olan bir "önderlik"in kamu emekçilerini örgütleme ve mücadeleye seferber etme şansı ve gücü olabilir mi? Böyle bir "önderlik"ten saldırı programına karşı net ve sonuç alıcı bir mücadele hattı kurması beklenebilir mi? Böyle bir "önderlik" başka birçok neden bir yana sadece bu yanıyla emekçilere güven vermesi mümkün mü? Olmadığını sadece kamu emekçileri hareketi, sadece sendikal mücadele sahasında değil siyasal arenada yaşananlar da yeterince açıklamıyor mu? Yerel seçimler, liberal solun seçim perişanlığı tüm bu soruların yanıtını bir başka cepheden vermiyor mu?

Tüm bunlardan çıkarılması gereken sonuç şudur: Liberal sol ve onun KESK içerisindeki iz düşümlerinin sınıf ve emekçi hareketinin çıkarlarıyla herhangi bir bağı kalmamıştır. Bu liberal-reformist çizgi, artık ideolojik planda kapitalizmin dışında başka bir dünya

perspektifinden de yoksun durumdadır. Tüm varoluşları burjuva parlamentosu ve belediye sosyalizmine bağlanmıştır. Sendikal planda ise "çağdaş sendikacılık" batağına saplanmışlardır. Bunun içindir ki, burjuvazinin cephaneliğinden sınıf mücadelesine ve örgütlenmesine saldırmaktadırlar.

Kamu emekçileri, bu liberal barikatı aşmaksızın "tuzağa" düşmekten kurtulamayacaktır. Hak ve özgürlükleri kazanmanın yolu sınıf mücadelesinin yasalarına uygun bir konumlanma ve mücadele yolunu zorunlu kılmaktadır. Liberal sol, siyasette olduğu gibi sendikalarda da burjuvazinin koltuk değnekliğini yapmakta, böyle bir mücadele anlayışı ve yoluna bilinçli olarak barikat olmaktadır. Bu barikatın yarılması, bugün için kamu emekçileri cephesinden devrimci bir önderlik odağının yaratılması hedefine bağlı olarak liberal bürokratik anlayışlarla her açıdan bir hesaplaşmayı, bayraklarında "çağdaş sendikacılık" yazanların karşısına "sınıfa karşı sınıf" bayrağını yükseltmeyi zorunlu kılmaktadır. Bu ise ancak, politik-sınıf çizgisine dayalı net bir ayrışma ve saflaşma temelinde, devrimci-öncü kamu emekçilerinin inisiyatifi ele almasıyla mümkündür. Bunun için sınıf kaygısı güden öncü-devrimci kamu emekçileri, sendika şubelerinde, iş kollarında, illerde yerel ve merkezi düzlemde yan yana gelmek, saldırılar karşısında mücadeleyi örgütleme sorumluluğunu sırtlanmak zorundadırlar.

KESK Genel Sekreteri Mustafa Avcı'dan inciler...

* Dönem netleşmeyi zorunlu kıldığı halde, halk/emekçiler adına mücadele etme iddiasında olan marjinal 'sol' gruplar, iktidar perspektifinden yoksun olarak gelişmelere yaklaşmakta ve ayağı yere basmayan talepler öne çıkarmaktadır. Bu durum başta KESK olmak üzere toplumsal kesimlerin örgütlü güçlerinin çalışmalarına da bire bir yansımaktadır. Bu da toplumsal gündemlere kamuoyunun ilgisini toplamanın ve gelişmesi muhtemel olumsuzluklara ciddi tepki örgütlemenin önünde en büyük engeldir. **Bu anlamda örgütlü/örgütsüz toplumsal tüm kesimlerde çalışmak üzere kimi bilinçli, kimi bilinçsiz olarak adeta özel bir misyonla uluslararası sermaye ve yerel işbirlikçileri adına kadrolar konumlanmış durumdadır.** Bu, bir anlayıştır ve aynı anlayış iktidar değilse de, KESK'in içinde de mevcuttur. Aynı şekilde ve yine KESK içinde, doğru diyalog ve seviyeli bir tartışmayla ikna edilebilir durumu olan çoğunluklu bir kesimin de farkında olmadan bu anlayışa ciddi destek sunduğu açıktır. Makul çoğunluk durumunda olan bu kesimler üzerinde çalışmak görevdir.

* **Sınıf eksenli duruş ve mücadele günümüz sorunlarına çözüm bulmakta yetersiz kalıyor.** Reel sosyalizm tıkandı ve dağıldı. Emperyalist sistemin de günümüz sorunlarına çözüm olamayacağı açıktır. Tereddütsüz olarak çözüm, bilimsel sosyalizimdedir. Bunun da günümüzde koşulları yoktur. O halde koşulları yaratacak bir ara evreye ihtiyaç vardır.

* Unutulmasın ki, günümüzde cepheden ret ya da kabul anlayışı iflas etmiştir. Katı merkezci anlayışın da yaşama şansı kalmamıştır. Teknoloji gelişme sayesinde, toplumsal farklılıklar karşılıklı birbirlerinin yaşamından gün be gün haberdar duruma geldikleri için, esisi gibi herkes kendi dünyasında mutlu olamıyor. Güzel bir yaşamı arzulayan duygular ve tepkiler bastırılamaz duruma gelmiştir. Açlık, yoksulluk, sefalet kader olmaktan çıkmıştır.(...) **'Emperyalizm ya da yerel işbirlikçileri yapıyor, o halde yanlıştır' mantığı günümüzde anlam ifade etmiyor. Anlamlı olan; dünyada, bölgede ve ülkedeki muhtemel tüm gelişmelere cepheden ret ya da kabul mantığını aşan bir yaklaşımla yaklaşmak, emekçiler ve halklar adına olumlu müdahaleler gerçekleştirmektir.**

* Türkiye'nin katı merkezi-oligarşik yönetim anlayışı bilindiği halde, gündemre olan KYTK'na yüzeysel yaklaşmak politik körlüğün kendisidir. (...) Dolayısıyla ne adına ve ne sebeple olursa olsun mevcudiyeti savunmanın hiç mi hiç anlamı yoktur. **Mevcut yasayla yetkilerin bir parça da olsa yerellere devredilmesi durumu demokratikleşme adına önemli bir adımdır. Bu yasa tasarılarının İMF, DB, DTÖ ve GATS sözleşmesi ile ilişkilendirilerek cepheden ret edilmesi anlamını yitirmiştir. İnandırıcı da olmuyor. Yapılması gereken; yasanın içine girip tartışmaktır.** Halk, emekçiler, demokrasi, özgürlük ve adalet açısından yararlı olan bölümlere destek ve karşıt olan bölümlere de müdahale etmektir.

* Başta emekçiler olmak üzere toplumsal kesimler yasaya karşı mücadeleye çağrıldığında, katılım oldukça elit ve sınırlı kalmaktadır. Bu bir tıkanmanın göstergesidir. Birkaç marjinal sol grubun tatmin edilmesi ya da eleştirilerine muhatap kalınmaması için geliştirilmekte olan politik tutumlar yetmediği gibi doğru da değildir. Bu vb tıkanıklıkların aşılması gerekir. Kitleler yasa konusunda bilinçsiz, dolayısıyla kararsız ve kayıtsızdırlar. **Yasa tasarısının cepheden ret edilmesi de bu tıkanıklığı aşmıyor. O halde içine girip eleştirme ve alternatif bir çalışma kaçınılmadır.** Ortaya çıkacak alternatif çalışmayı da en kısa zamanda kitlelere taşırmak gerekir. Bu sağlanırsa, mevcut değişiklikler sürecinde yasama organı üzerinde baskı unsuru durumuna gelineceği kaçınılmazdır.

* Son çalışmalar KESK'in planlaması doğrultusunda diğer kurum ve kuruluşlarca da benimsendiği ve bazı çalışmaların ortak imza altına alındığı bilinmektedir. Ancak **ortak bir metin çıkarmada zorlanmalar oldu, dolayısıyla ortak bir metin çıkmadı. KYTK tasarısına herkes ve kesim neden karşı çıktığını kendi tasarrufunda tutarak, karşı çıkma temeli üzerinde mücadele birliğine gelindi.**(...) Yük bir kez daha KESK'in sırtına kaldı. Bu süreci olumsuz etkiliyor, ancak buna rağmen bir çok imzanın bir arada olması olumlu bir hava yaratmıştır.

Mustafa Avcı, KESK Genel Sekreteri
("Emekçiler Forumu" dergisi, Sayı 29, Mart 2004, vurgular bize ait)

Yeni yönetmeliklerle kölelik yasalarına eğitim sektöründe işleyiş kazandırılıyor...

Kölelik yasalarına geçit vermeyelim!

Milli Eğitim Bakanlığı, 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu ve 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'nun ilgili maddelerinde değişiklik öngören bir taslak hazırlayarak Başbakanlık'a sundu. Taslağa göre eğitim emekçileri "kariyer" yaparak yükselebilecek, eğitim-öğretim tazminatı ise kariyerine paralel olarak artırılacak.

Bu tasarı ana mantığını Kamu Yönetimi Temel Kanun Tasarısı ve Yerel Yönetimler Yasa Tasarısı'ndan alıyor. Bilindiği gibi emekçiler cephesinden kölelik yasaları olarak adlandırılan bu "reform" dizisinin ilk hedefi kamu emekçilerinin işgüvencesini ortadan kaldırmaktır. İkinci temel hedefi ise çalışma yaşamının esnekleştirilmesidir. Ardından ücretlerin düşürülmesi, sendikal örgütlülüğün bitirilmesi, rekabetçi bir ortam yaratılarak sınıf dayanışmasının kötürümleştirilmesi vb. uygulamalarla kölelik yasaları işyerlerinde ayaklarına kavuşturulmak isteniyor.

Burjuva medyanın öğretmenliğe "kariyer" sistemi getiren bu uygulamayı öğretmenlere yükselme imkanı sağladığı gerekçesiyle göklere çıkarması boşuna değil. Çünkü sermaye, medya aracılığıyla geniş kesimlerin bilincini bulandırarak saldırılarını hayata geçirmede sorunsuz bir ortam yaratmak istiyor.

AKP'nin Acil Eylem Planı'nda taslağın amacı şu şekilde dillendiriliyor: *"Türk milletini çağdaş uygarlığın yapıcı ve seçkin bir ortağı yapmada en önemli unsurlar arasında yer alan öğretmenlerin kıdem, eğitim ve iş başarıları esas alınarak, mesleki ve kişisel gelişimlerinin sağlanması, niteliklerinin iyileştirilmesi, statülerinin yaptıkları görevin önem, güçlük ve sorumluluk derecesi çerçevesinde olması gereken seviyeye yükseltilmesi amaçlanmıştır."*

Ulvi ve iyiniyetli ifadeler taşıyan bu söylemlerle saldırıların emekçi düşmanı yüzü örtülmeye çalışılıyor. Ancak taslakta yeralan ifadeler gerçeklerle karşılaştırıldığında, iyiniyetin sadece sermaye sınıfına gösterildiği açığa çıkıyor.

Taslağa göre göreve ilk başlayan eğitim emekçileri "aday" öğretmen statüsünde göreve başlayacak. Adaylık dönemini başarıyla tamamlayanlar "öğretmen" olarak atanabilecek. Bu tasarı esas olarak kölelik yasalarıyla birlikte ele alınmalıdır. Hükümetin son dönemde eğitim ve sağlık sektörüne yaptığı atamalar tam da kölelik yasalarıyla uygunluk göstermektedir. Son atamalar "sözleşmeli personel" statüsüyle yapılmaktadır. Bu da demek oluyor ki, emekçiler sözleşmelerinin yenilenmesi için adaylık dönemini başarıyla tamamlamak zorundadırlar. Bunun için de emekçilerin bencil, toplumsal sorunlara duyarsız, özlük, sosyal, ekonomik taleplerine ilgisiz olması gerekiyor. İş arkadaşını ezen, amirine yalakalık yapan bir kişilik geliştirmesi gerekiyor. Hele örgütlülük, sendikalaşma, mücadele etmek gibi fiilleri değil hayata geçirmesi, bu kelimeleri ağzına dahi almaması gerekiyor vb.

Tüm bu şartları yerine getirerek kariyerinde yükselmek isteyenler, her yıl ÖSYM'nin düzenlediği sınavlara katılma hakkı kazanıyorlar. Ama böylesine rekabetçi bir ortamda elbette ki sınav tek başına yeterli olmuyor. Taslağa göre sınavın yanı sıra eğitim, kıdem ve başarı düzeyi gibi ölçütler de dikkate alınacak. Bunlara ilişkin esas ve usuller yönetmeliklerle belirlenecek. Ancak hangi kriterler esas alınacak, belli değil.

Öğretmenleri "kariyer" hastalığı ile zehirledikten sonra emekçilere hep daha ilerisini hedef gösteren tasarı, "adaylık" ve "öğretmen"likten sonra "uzman öğretmen" ve "başöğretmen"lik kıstasları getiriyor. Ama tasarıya

göre bu o kadar da kolay değil. Başöğretmen sayısı, toplam kadro sayısının yüzde 10'unu, uzman öğretmen sayısı da yüzde 20'sini geçmeyecek. Bunu rakama vurduğunuzda ortaya çıkan sayı "kariyer" yapmanın hiç de kolay olmadığını gösteriyor. 2000-2001 MEB verilerine göre Türkiye genelinde öğretmen sayısı 534.277. Bu rakamın yüzde 10'u yaklaşık 50 bini, yüzde 20'si 100 bini buluyor.

Bunun kölelik yasalarına göre anlamı şudur; toplam çalışan sayısı sözleşmeli personelden oluşacaktır. Kölece çalışma koşullarından kurtulmanın yolu "kariyer" yapmaktır. Ama yükselmek istiyorsanız iş arkadaşlarınızın tepesine basmalı, aynı sorunları yaşadığınız iş arkadaşlarınızın ayağını kaydırmalı, onları ispiyonlayarak daha çok çalışmalısınız. İşgüvencenizi korumanın da, işinizde yükselmenin de, daha çok kazanmanın da tek yolu budur. "Sendika, örgütlülük, mücadele etmek, birlik, dayanışma, hakları söke söke kazanmak" devri artık bitmiştir. Dönem işte kalmak için daha çok yalaka, daha fazla ücret almak için daha çok çalışma, daha çok kariyer için iş arkadaşını her türlü yol ve yöntemle yarış dışı bırakma dönemidir.

Yine tasarıya göre okul müdürleri öncelikli olarak başöğretmenler arasından seçilecek. Müdür yardımcıları da başöğretmen ve uzman öğretmenler arasından belirlenecek. Bu maddeyi de kölelik yasalarıyla birlikte düşünmek gerekiyor. Bilindiği gibi kamu yönetimi tasarısı idari personel dışında kalan çalışanların statüsünü sözleşmeli personel olarak tanımlıyor. Dayanışma duygusunu yoketmek, emekçileri kendi sorunlarına yabancılaştırmak için "yükselme" imkanı sunan bu tasarı emekçileri bölmeyi, mücadelesini zayıflatmayı, örgütlülüğünü dağıtmayı hedefliyor. Tüm bunlar esnek çalışmanın, performansa göre ücretlendirmenin, kölelik yasalarının eğitim sektörüne özgü düzenlemesinden başka bir şey değildir.

Burada can alıcı nokta şudur; sermaye uşağı hükümet öğretmenlerin "kariyer"lerini bu kadar düşünürken, neden çalışma şartlarını ve özlük haklarını iyileştirmek için herhangi bir adım atmamaktadır. Aksine özelleştirmelere hayır diyen, işgüvencesi talep eden, grevli-TİS'li sendika hakkı için mücadele eden emekçileri alanlarda coplamakta, "terörist" ilan ederek her türlü devlet terörünü meşru göstermektedir. Kölelik yasalarıyla emekçilerin işgüvencesini ve sosyal haklarını gaspederken, eğitim ve sağlık gibi temel hizmet sektörlerini özelleştirerek bu hizmetlerden yararlananlara "paran kadar" hizmet demektedir.

Kişisel başarı toplumsal yapıdan, teknik olanaklardan, ekonomik işleyişten bağımsız mıdır ki, öğretmenlerin nitelikleri, kişisel gelişmeleri tüm bu koşullar iyileştirilmeden ölçülmek isteniyor. Devletin eğitime bütçeden ayırdığı pay her geçen yıl azalmaktadır. 2000-01 verilerine göre, 17 bin okulda birleştirilmiş sınıfta eğitim verilmektedir, 5 bin 50 okulda taşımalı eğitim yapılmaktadır ve hala 12 bin okulda ikili eğitim sürdürülmektedir. Eğer okul başına birkaç yüz milyon lira ödenek ayrılıyorsa, kişi başına yılda 90 dolar eğitim harcaması yapılıyorsa, sınıfların mevcudu Türkiye ortalamasına göre 56, büyük şehirlerde 60-70 ise, öğretmen açıkları 156 bini aşmışsa, öğretmenlerin ücretleri yoksulluk sınırının dahi altında ise vb. yapılması gereken tüm bu toplumsal koşulları emekçi halkın yararına göre iyileştirmek, toplumsal zenginlikleri bu yönde kullanmak olmalıdır.

Ancak hükümetin köleleştirme, özelleştirme ve örgütsüzleştirme üzerine kurulu saldırı politikalarının amacı, emekçi kitlelerin çalışma koşullarını, yoksul halkın hayat standardını iyileştirmek değildir. AKP, işbaşına gelmek için ABD'nin kapısında secdeye varmış, işbirlikçi burjuvaziye sözler vermiş, emekçi düşmanı politikaları kararlılıkla uygulayacağına dair yeminler etmiştir.

Anlaşılacağı üzere hazırlanan tüm tasarı ve yönetmelikler kamu hizmet sektörlerinde kölelik yasalarına pratik işleyiş kazandırmaya yöneliktir. Bugün KESK'in izlediği "reformcu" yol yasanın uzantılarıyla beraber toptan reddine dayanmamakta "şurasına evet, burasına hayır" mantığına oturmaktadır. Hatırlanacağı gibi, masabaşında uzlaşmayı temel alan icazetçi anlayışın Eğitim-Sen cephesindeki yansıması "yasa geçecekse eğitim dışta tutulsun" şeklinde olmuştu.

Kamu emekçilerinin karşısında iki tuzak bulunmaktadır. Birincisi sermaye iktidarının emekçilerin sessizce kabullenmesine, hatta onaylamasına dönük saldırı yasalarını parlatma operasyonu, ikincisi KESK reformistlerinin "reforma evet tuzağa hayır" argümanına dayanan icazetçi tutumları. Kamu emekçilerinin ise sınıf hareketini bölüp parçalayan bu tuzaklara karşı cepheden mücadele etmek dışında bir seçenekleri bulunmuyor.

Emperyalist dünyanın efendileri 28 Haziran'da İstanbul'da toplanıyor...

NATO Zirvesi'ne geçit vermemek, Ortadoğu halklarıyla dayanışmayı yükseltmek için

1 Mayıs ruhuyla 28 Haziran'da alanlara!